

ЧИТАТЕЛИТЕ ПИШАТ

15 ГОДИНИ НАЗАД - МОЯТ СПОМЕН

Преживях своето кръщение на 14 април 1990 г. в Сливен. След една седмица присъствах на едно грандиозно събитие - първия свободен църковен събор. И днес не мога да забравя усещането - Исус, застанал пред мен, обгръща нашата земя с ръцете Си, а и аз съм стъпила на тази земя. Слушах в захлас и попивах всяка казана дума. Песните на хора изпълниха нашите сърца с радост и гордост, че сме християни.

Тази година отново присъствах на църковния събор. Усещанията и впечатленията ми отново са незабравими. В изпълнението на младежките хорове усетих ентузиазъм и достойнство, произтичащо от факта, че членовете им

Представителният хор на събора преди 15 години

са адвентисти. Останах очарована от младежкия хор от Кюстендил. Браво! Вълнуващи бяха разказите и на най-старите, и на най-младите.

Щастлива съм, че въпреки възрастта и инвалидността си за трети път присъствах на общото духовно събиране на адвентистите от ця-

ла България. Благодаря на Съюзния съвет, че осигури зала за форума и тази година.

Елисавета Касабова Сливен

Преживяан ужас

През 1982 г. нашето 6-членно семейство се установи в центъра на гр. Варна. В началото живеехме добре, но след известно време започна кошмарът. Децата престанаха да ме слушат, не ми помагаша. Съпругът ми започна да пие, да ме бие и тормози... И аз посегнах на живота си, но ме спасиха...

Една сутрин, преди да отворя очите си, чух гласа на своя починал баща да се обръща към мен.

В семейството ми настана ужасна бъркотия. Децата се караха... Изчезваха десните ни обувки... Всичко сякаш вървеше наопаки.

Всяка нощ ни посещаваша странни невидими същества. Въпреки че редовно ходех на православна църква, не ми е идвало на ум да се обръна към Бога и да потърся помощ от Него. Мислех, че е магия. С моя позната отидохме в едно село при един човек, за да я развали. Но никаква полза!

Мина време, ние се преместихме в друг апартамент. Легнех ли да спя, не затворила още очи, от двете ми страни ме нападаха невидими сили, които започваха сякаш да ми бъркат в главата всяка нощ... Мислех, че ще полудея!

Заминахме за с. Звездица, Варненско, на 10 км от града. През 1998 г. по спешност ми извадиха бъбрека - станах инвалид...

Не мина много време и съпругът ми пак започна да става груб. Не знаех какво да правя, но въпреки всичко всяка неделя ходех в православната църква.

Последва друг тормоз. Щом мръкнеше, заставах на колена в молитва. Тогава започваха да блъскат покрива. Това беше истински кошмар! Споделих със съседката си, а тя ми каза, че може би починалите, които са живеели тук преди нас, нещо са недоволни. Бях потънала в заблуди! Отидохме на гроба им. Занесох цветя и ги помолих да ме оставят на мира, но това беше лъжа... Те продължаваха да блъскат!

Оплаках се на един възрастен свещеник. Той дойде, четеше молитви, но уви, нещата не се промениха.

Благодаря на Бога, че не ме остави да загина в греха. Аз извиках горещо към Него! Когато прочетох от Библията за съботата като част от 10-те Божии заповеди, Бог ми посочи адвентната църква! Сега съм неин член, такава са и синът ми и едната ми дъщеря! Посланието ми, плод от моите неволи и лутания, е: мили хора, пазете се от тези „светли невидими ангели“, които действат за вашето физическо и духовно унищожение! Ако чуете гласа на ваш починал близък (както се случи с мен) или го видите, извикайте веднага към Исус Христос. В Неговото име те ще бъдате съвършено победени! Редовно четете Божие Слово с разбиране, с молитва!

Бих ви посъветвала да се включите в кореспондентния библиейски курс, чрез който ще разберете основните учения на Библията, включително и въпроса за състоянието на мъртвите и за блажената надежда на християните за вечен живот при славното Второ пришествие на Исус Христос!

С общ - Любов Колева, с. Комунари, Варна, ПК 9254
Пишете ми!

СЪВРЕМЕННИ ПРИТЧИ

ПРИКАЗКА ЗА ДВАМА ПРИЯТЕЛИ

Двама приятели вървели през пустинята. Докато пътували, започнали да спорят и единият ударил шамар на другия. Без да каже и дума, този, който бил ударен, се навел и написал на пясъка: „Днес моят най-добър приятел ми зашлеви шамар.“

Продължили заедно пътуването си и, приближавайки се до един оазис,

решили да се изкъпят в езерото. Този, на когото била ударена плесница, навлязъл доста навътре по блатистото дъно и започнал да се дави, но неговият приятел го спасил. След като си починал малко, той открил огромна, плоска повърхност на една минерална пясъчна скала близо до оазиса. Там издълбал думите:

„Днес моят най-добър приятел ми спаси живота.“

Приятелят му му казал: „След като те ударих, ти го написа на пясъка. Но когато спасих живота ти, го издълба на камък. Защо?“

Той отговорил: „Когато някой ни нарани, трябва да напишем обидата на пясък, така че вятърът на прошката да може да за-

личи спомена. Но когато ни направи някоя добрина, трябва да гравираме делото на камък, така че никой вятър да не може да го заличи.“

Научи се да пишеш обидите и нараняванията на пясък, а да гравираш благословенията си на камък.

**Превод
Петра Теофилова**

СТАТИСТИЧЕСКИ ДАННИ ЗА НАВОДНЕНИЯТА

Продължава от стр.2

Щетите от наводненията в Румъния (която бе ударена от водната сила далеч по-силно от нашата страна) и България надхвърлят милиарди. Тези върху местната инфраструктура връщат части от двете страни с години назад.

Голите факти за България показват, че за периода бяха отнесени 62 моста. За оправяне на пътната мрежа ще са нужни поне 150 млн. лв. Още 250 млн. ще погълне железопътната мрежа. ВиК и напоителните системи ще се нуждаят от други 35 милиона. Залетите земеделски площи са над 120 хил. декара, а съсипаната реколта се равнява на 20 млн. лева. И това е само част от пораженията - ако бъдат включени поправката по дигите на прелелите реки, например Марица, язовирните стени, околоръстният път на София, домовете и покъщината на обикновените хора, наводнените болници и т. н., и т. н., щетите приемат огромни размери.

Всички помним как за няколко бурни дни железопътната мрежа бе блокирана. Магистрала „Хемус“ бе непроходима. Мостовите около Елин Пелин бяха отнесени, а пътищата затворени - и той бе откъснат от света. Водата там достигна метър. Река Тополница преля и заля пътното платно на магистралата от Пловдив към София. Водата от язовир Тополница скъса на седем места дигата на река Марица, която увеличи 4-5 пъти коритото си. Бедствено положение бе обявено в софийските общини Нови Искър, Връбница и Кремиковци. В с. Лесичево, Пазараджикско, бяха наводнени над 300 къщи, а водата достигна до вторите етажи на домовете. Велинград бе откъснат заради свлачища. И отново това е само малка, много малка част от случилото се.

Като християни трябва да имаме силна позиция във време като това. И тя би следвало да е позицията на активно състрадание. Трябва да помагаме на онези, на които можем, и да се молим за останалите. Адвентната благотворителна организация АДРА-България направи много, но не изчерпи нашия личен дял. Като адвентисти трябва да имаме още по-ясна позиция по отношение на станалото. То не беше наказание (такива гласове се чува в България), а знак. Хората разрушават среда, в която живеят, и с подобни катаклизми ще се сблъскаме все по-често, докато Христос не се завърне. ХМ

БЕЗ СРЕЩАТА С „РАЗЛИЧНИТЕ“ ...

Продължава от стр. 5

Мисля, че е имало моменти, в които съм се

**бунтувала
срещу Бога.**

Човек винаги иска да има по-безпроблемен живот и аз не правя изключение. Живял си с някакви мечти, а ги виждаш сринати. Тогава идва бунтът в душата. Питаш: „Защо, Господи? Защо ми се случва всичко това? Защо избира точно моето дете?“

И се луташ. След това се чувстваш виновен, че си задавал тези въпроси. Чувстваш се виновен пред детето си, защото е имало моменти, в които си искал то да не се е раждало. Чувстваш се виновен пред семейството си и пред хората, че си родил такова дете. В подобни моменти нямаш желание да се молиш и се отдръпваш от Бога. Но Той

**промисли за
„вината“ ми.**

През пролетта на 2002 г. се включих в обу-

чавашата програма „Училище за родители“ за майки и бащи на деца с проблеми. Научих много неща за хората, страдащи от различни заболявания, за методите на работа и различните тера-

пии. Срещата с болката и човешката трагедия промениха миогледа ми. Сблъсках се с бездушието на „нормалните“ хора. Осъзнах, че когато престанеш да се обвиняваш и приемеш „проблема“ си, когато не се срамуваш да кажеш открито пред хората за болката си и потърсиш помощ, ко-

гато си готов да помогнеш на други страдащи хора, си много по-пълноценен.

Стигнах до моментите, в които благодарих на Бога за „проблемния“ си син. Ако го нямах, нямаше да съм близо до света на различните, нямаше да се срещна с „различните“ деца и хора, нямаше да познавам проблемите и болките им. Сега си мисля, че по някакъв начин щях да съм ограбена.

Наблюдавам детето си и си казвам: „Имам ли основание за недоволство?“ Вече почти не личи, че е имал проблем с говора. Опитва се да разказва приказки, справя се с четенето, научи се да преписва текстове. Все още е трудно с диктовките и математиката. А за мен

**малките неща
и радостта
на мига**

станаха от жизненоважно значение. В най-мал-

ките постижения на детето ми се крият щастие и благодарността ми към Бога. Вече приемам живота за прост и красив, състоящ се от щастие да изживея мига на доброто и човешкото, на сърцето, отворено за човешката болка. Знаем, че Бог направлява пътя ни и всичко, което съм научила през тези години, не е случайно и не бива да остане само за мен. Бих искала

да съм полезна

на повече нуждаещи се хора.

Благодарна съм на съпруга си и семейството си, на всички специалисти, учители и други хора, които са ме подкрепяли и ме подкрепят и сега. Обръщам се към всички родители на деца с проблем: знайте, че не сте сами! Има толкова много хора с проблеми като вашите. Вие не сте единствени и не се обвинявайте. Потърсете и доброто в болката си. Тогава ще разберете колко сте щастливи и благословени от Бога с децата си.